

Sygn. akt II K 466/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: st.sekr.sądowy Witold Wojtak

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 roku sprawy

T. K. s. M. i H. z domu K. ur. (...) w P. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 29.07.2017 r. ok. godz. 17:30 na ul. (...) w P. (...) prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód osobowy marki T. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 18:06 do stężenia na poziomie 1,09 mg/l, o godz. 18:22 do stężenia na poziomie 1,05 mg/l, o godz. 18:24 do stężenia 1,14 mg/l, o godz. 18:32 do stężenia 1,06 mg/l, o godz. 18:34 do stężenia 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178 a § 1 kk

orzeka

1. oskarżonego T. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięciu tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
4. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 29 lipca 2017 r.;
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 160 (stu sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

DO ROZSTRZYGNIECIE O ŚRODKU KARNYM ZAKAZU PROWADZENIA POJAZDÓW

T. K. został skazany za czyn z art. 178 a § 1 kk

W przypadku skazania za to przestępstwo sąd obowiązany jest - w oparciu o treść art. 42 § 2 kk - orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Rozważając kwestię rozmiaru i zakresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wzięto pod uwagę, że pijani kierowcy są poważnym zagrożeniem na drogach. Postępowanie z tą kategorią nieodpowiedzialnych kierowców winna zatem cechować odpowiednia surowość, a najważniejszym narzędziem w ręku sądu jest w tej mierze środek karny, o jakim mowa w art. 42 § 2 kk.

Przy wymiarze powyższego środka karnego sąd wziął pod uwagę znaczny stopień nietrzeźwości oskarżonego (1,09 mg/l) przekraczający aż czterokrotnie ustawowy próg 0,25 mg/l od którego „zaczyna się” odpowiedzialność za czyn z art. 178a § 1 kk. Nie chodzi tutaj tylko o wartości matematyczne, ale o regułę mówiącą, iż im większe stężenie alkoholu w organizmie tym większa niezdolność do panowania nad pojazdem. Z dostępnych danych wynika, że znajdując się w takim stanie jak oskarżony występują o człowieka zaburzenia mowy i senność, znaczne obniżenie zdolności kontroli własnego zachowania i poruszania się (por. „Alkohol i kierowca” opracowanie Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych)

Dalszą okolicznością obciążającą jest to, że oskarżony prowadził pojazd narażając innych uczestników na niebezpieczeństwo i to niebezpieczeństwo zmaterializowało się finalnie najechaniem na inny pojazd, czego w ocenie sądu nie sposób nie łączyć upojeniem alkoholowym sprawcy. Zachowanie oskarżonego, będącego zawodowym kierowcą, jako uczestnika ruchu było skrajnie nieodpowiedzialne i nic go nie tłumaczy. W takim układzie okoliczności faktycznych nie do zaakceptowania była prośba obrońcy oskarżonego o umożliwienie mu kierowania pojazdami kategorii „C, D, E” z przyczyn humanitarnych, życiowych, które nie są przecież głównym wyznacznikiem surowości zakazu prowadzenia pojazdów.

Po pierwsze trudno uzasadnić pozbawienie oskarżonego prawa do kierowania pojazdami kategorii mniej niebezpiecznej („B” do 3,5 tony) przy jednoczesnym daniu mu możliwości kierowania pojazdami bardziej potencjalnie niebezpiecznymi – ciężarowymi i to z przyczepą (kategorii „C”, „D” „E”). Skoro stoimy na stanowisku, że oskarżony jako kierujący wysoce nieodpowiedzialny, nie powinien jeździć już pojazdami osobowymi to tym bardziej nie powinien, jeździć pojazdami bardziej niebezpiecznymi.

Poza tym skoro celem zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest wyeliminowanie z ruchu kierujących, którzy stworzyli niebezpieczeństwo dla innych łamiąc podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu (w tym zasadę trzeźwości) cel ten nie zostałby osiągnięty, gdyby pozwolić oskarżonemu na kierowanie kategorią pojazdów i to takich, które stwarzają duże niebezpieczeństwo w ruchu w rękach niezdyscyplinowanych kierujących a do takich zalicza się oskarżony.

Podstawy do pozbawienia prawa do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi istnieją już wobec kierujących, którzy nieznacznie przekroczyli próg 0,5 promilla/ 0,25 mg/l pokonując niewielki odcinek np. na parkingu pod blokiem, więc tym bardziej wobec oskarżonego, który znajdował się w stanie upojenia alkoholowego, poruszał się na ruchliwej drodze i jazdę zakończył najechaniem na inny pojazd.

Sąd zdaje sobie sprawę, iż orzeczonej przez sąd zakaz doprowadzi do utraty możliwości wykonywania pracy związanej z kierowaniem pojazdami, jednakże okoliczność ta ma nie ma charakteru priorytetowego przy określaniu zakresu zakazu a jest nią waga naruszonych reguł ostrożności i stopień naruszenia oraz okoliczności związane z kierowaniem pojazdem (sposób jazdy) a te nie mogą w żadnym wypadku przemawiać na korzyść oskarżonego a wręcz go pograżają. Poza tym wsiadając za kierownicę oskarżony, jako osoba poczytalna i zawodowy kierowca, nie mógł nie wiedzieć jakie może mieć dla niego konsekwencje złamanie zasady trzeźwości a mimo to podjął świadomą decyzję, że będzie prowadził pojazd pod wpływem alkoholu, więc teraz musi ponieść tego konsekwencje.

Dlatego też wymierzono oskarżonemu środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Co prawda jest to minimalny wymiar tego środka, jednak w ocenie sądu z uwagi na to, że powoduje on wyeliminowanie oskarżonego z ruchu, zgodnie z wolą ustawodawcy na okres aż 3 lat rodząc dodatkowo konieczność ponownego ubiegania się o uzyskanie uprawnień do kierowania pojazdami, jest on wystarczający do wdrożenia

sprawcy, aby przestrzegał zasady trzeźwości, kształtując jednocześnie potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie 63 § 4 kk orzeczono o zaliczeniu oskarżonemu czasu zatrzymania prawa jazdy na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 43 a § 2 kk orzeczono wobec oskarżonego obligatoryjne świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych.